

Ο ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΟΡΛΕΑΝΣ

Ἡ μετάβασις τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὁρλεάνς ἐν Παρισίοις διήγειρε ἀληθῆ θόρυβον· ὁ υἱὸς τοῦ Κόμητος τῶν Παρισίων τοῦ ἀντιποιομένου τῶν θρόνον τῆς Γαλλίας παραβαίνων τὸν νόμον τοῦ 1886, ὅστις ἀπαγορεύει τὴν διαμονὴν ἐν Γαλλίᾳ εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἐβασίλευσαν ἐν αὐτῇ, καὶ εἰς τοὺς ἀμέσους κληρονόμους αὐτῶν ἐν τάξει πρωτοτοκίας, ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ πατριον ἔδαφος, φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνοῦ πρὸς τὴν μεγάλῃν πατρίδα του αἰσθήματος: *να τὴν ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης.*

* * *

Ἐὰν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας ἢ πράξις αὕτη τελουμένη θὰ διήγειρε γενικὸν ἐνθουσιασμόν, ἤδη προεκάλεσε γενικὸν θόρυβον καὶ ὁ ἐπίσημος παραβάτης σκληρῆς διατάξεως ἐκλήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα δώσῃ λόγον διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτά του. Δὲν ὑποθέτομεν, ὅτι ἄλλοι λόγοι ὄθησαν τὸν νεαρὸν πρίγκηπα εἰς τὴν τοιαύτην ἐπάνοδον, διότι πιστεύομεν εἰς ὅ, τι εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀπολογούμενος.

— Δὲν ἀνακατεύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἣτις ἐνδιαφέρει μόνον τὸν πατέρα μου. Ἦλθον νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου ὡς στρατιώτης ἀπλοῦς. Δὲν μετέβην εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλ' εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κληρωτῶν.

* * *

Ἡ ἀπολογία τοῦ ζωντοῦ Πρίγκηπος δὲν συγκινεῖ τοὺς δικαστάς, αἱ ἀγορεύσεις δὺο ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων δικηγόρων δὲν τοὺς πείθουσι καὶ ἐκδίδεται ἀπόφασις ρίπτουσα αὐτὸν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὰς φυλακάς.

— Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν χώραν του εἶνε ἔγκλημα; Εἶνε τοῦτο λάθος;

Εἶχεν ἐρωτήσῃ ἀπολογούμενός καὶ οἱ δικασταὶ ἀπήντησαν:

— Μάλιστα.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου δὲν ὑπεδέχθη ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἀνεμένετο. Πολλοὶ βασιλόφρονες ἠθέλησαν νὰ προβῶσιν εἰς διαδηλώσεις, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία τὰς προέλαθε, πλεῖστα δὲ μέλη τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας συνελήφθησαν.

* * *

Τοιαύτη ἡ τυπικὴ ἀπόφασις.

Ἐπερὶ αὐτῆς ὁμῶς ὑπάρχει ἕτερα, ἣτις ἴσως εἶνε ἡ μάλλον δικαία.

— Δὲν ἀναμένω τίποτε ἐκ τῆς ἐπιεικείας σας, εἶπεν ὁ Δουξ πρὸς τοὺς δικαστάς αὐτοῦ. Ἐὰν μὲ καταδικάσητε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ 200 χιλ. κληρωτῶν, οἵτινες θὰ ἔχωσι τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν γαλλικὴν σημαίαν θὰ μοὶ ἀποδώσωσι δικαιοσύνην· ἐν τῇ συνειδήσει των θὰ μὲ ἀθώωσωσι.

Ἐχει ἄδικον;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

Λοιπὸν ἡ στάσις ἔληξεν, ὀριστικῶς ἔληξεν· ἐξέπνευσεν, ὀριστικῶς ἐξέπνευσεν, ὡς ἔλεγε κατὰ τὴν τελευταίαν σκηνὴν δράματος ἠθοποιός τις ἔχων τὴν μακίαν νὰ προσθέτῃ κατὰ τι πρὸς ἔμφασιν μείζονα τῶν λόγων τοὺς ὁποίους ἐπιθύριζεν αὐτῷ ὁ ὑποβουλευς.

Καὶ ὄχι μόνον ἔληξεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεκηρύχθη, ὄχι μόνον ὑπήχθη ἀπὸ τὰς διαστάσεις γενικῆς ἀνατροπῆς εἰς τὰς διαστάσεις καὶ τὴν σημασίαν ἀπλοῦ ὀνείρου, ἀλλὰ καὶ ἀνεθεματίσθη. Οἱ θερμοκέφαλοι ὠνειρεύοντο νὰ ἀκούσωσιν ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου τὸν ἐνθουσιώδη πανηγυρισμὸν τῆς, ὅστις θὰ ἦτο ἴσως τὸ σύνθημα καθολικῆς ἐξεγέρσεως· ἀπεναντίας δὲ ἠκούσθη παγερὸς ἐπιτάφιος περιέχων αὐστηρὰν καταδίαιην.

Πίλοι φρύγιοι, σκούφοι ἐρυθροί, σκούφοι ἰακωβινικοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ φανῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα συνεδριάζουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους. Δὲν ἐφάνησαν μάλιστα καθόλου σκούφοι οἰοιδήποτε, παρεκτὸς τοῦ σκούφου τοῦ κ. Ρικάρη, ὅστις μακρὰν τοῦ νὰ σημαίῃ ἐπανστατικὰ φρονήματα, εἶνε ἀπεναντίας τὸ σύμβολον τῆς τάξεως καὶ τῆς νομιμοφροσύνης. Ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ τοῦ φιλειρηνικοῦ καλύμματος ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Ἀχαΐας λαλῶν, ἀπήγγειλε λόγους συνέσεως καὶ μετριοπαθείας. Καὶ μετὰ τὸν κ. Ρικάρην ὁ κ. Κωνσταντόπουλος σωφρόνως καὶ ὁ κ. Κοζάκης Τυπάλδος μετ' εὐγλωττοῦ παρησιίας καὶ μετὰ σπανίας ὀρθοφροσύνης κατεδίκασαν τὰ μωρὰ κινήματα καὶ τὰς ἀνοήτους εἰσηγήσεις. Καὶ ἐπιστώθη τοῦτο τὸ εὐχάριστον ἐκ τῆς καθόλου συζητήσεως, ὅτι ἡ θεὰ φρόνησις ἐνοικεῖ ἀκόμη ἀφανῆς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Βουλευτηρίου μας, μὴ φυγαδευθεῖσα εἰς ἐτι ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῶν Κορυβάντων, ἀπὸ τὰς ἀπαισιῶς σκηνὰς τῶν κοινοβουλευτικῶν ταυρομαχιῶν καὶ ἐπιφοιτᾷ κατὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς εἰς τὸ πνεῦμα τῶν προσβυτέρων καὶ ἐμπειροτέρων καὶ φθέγγεται λόγους παρηγόρους καὶ σωτηρίους.

Τὸ τοιοῦτο πρέπει νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅπως κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς τὸ ἐνθυμηθῇ πρὸ πάντων καὶ ἐπιφυλάξῃ μετ' εὐγνωμοσύνης ἐντὸς τοῦ Βουλευτηρίου μίαν θέσιν τιμητικὴν διὰ τοὺς ὀλίγους ἱεροφάντας τῆς φρονήσεως, οἵτινες ἐν ὧραις χαλεπῆς προσφέρουσι τοιαύτην πολύτιμον ἐκδούλευσιν εἰς τὰ συμφέροντά του.

✱

Ὡστε ὁ κίνδυνος περῆλθεν. Κοιμήθητε ἡσυχοί, εἰρηνικοὶ ἄστοί. Τὰ κεκρυμμένα ὑπὸ τὰς μυρσίνας τυραννοκτόνα ξίφη ἐστομώθησαν τόσον καιρὸν περιμένοντα καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀκονητὴν διὰ μέλλουσαν χρῆσιν. Οἱ Βρούτοι ἀπέριψαν τὸν μανδύαν τοῦ συνωμότη καὶ χορεύουν με φράκον τὸν τετράχορον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ κ. Καραπάνου.

Τόσον ὀλίγον συλλογίζεται ἡ Κυβέρνησις τὴν ἐπανάστασιν, ὥστε ἐκποιεῖ ἐπὶ δημοπρασίας με ἀξιεπαίνους προθέσεις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου καὶ με ἀξιοθρήνητον ἀδιαφορίαν περὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τὰ κατασχέθεντα κατὰ καιροὺς καὶ ὡς πειστήρια εὐρισκόμενα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν δικαστηρίων ὅπλα. (Ἴδε καὶ «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως».)

Τόσον ὀλίγον μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀνταρσίας ὁ Βασιλεὺς, ὥστε λύει τὰς ἀποσκευὰς του, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐτοιμάσει